

Szerkesztési iroda
Sepsi-Szentgyörgyön
a ref. kollegium épületé-
ben, hová
a lap szellemi részét illető
közlemények küldendők.

Kiadó hivatal:
POLLÁK MÓR
könyvnyomdája és könyv-
kereskedése,
hová a hirdetések és
előfizetési pénzek
bérmentesen intézandók.

NEMERE

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdászati lap.

A „Háromszéki házipar-egylet” és a „sepsi-szentgyörgyi önkéntes tűzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap heten
kint kétszer:
csütörtökön és vasárnap

ELŐFIZETÉSI FELTÉTEK

Helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postán küldve
Egész évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyedévre . . . 1 frt 50 kr.

Hirdetmények díja:
3 hasábos petit-sorért, vagy
annak helyéért 6 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyilttér sora 15 kr.

Előfizetési felhívás

a

NEMERE

IX. évfolyamának II. felére

Előfizetési feltételek:

Július—szeptember 1 frt 50 kr
Július—december 3 frt — kr
Külföldre tél évre 4 frt — kr

Az előfizetési pénzek a „Nemere” kiadó-
hivatalának Pollák Mór könyvnyomdájába
Sepsi-Szentgyörgyre küldendők

Előfizetőink szívesen kérjük előfizetéseiket
megújítani, miután felesleges példányokat nem nyo-
mattathatunk.

A „Nemere” kiadóhivatala.

Wenckheim Béla.

Wenckheim Béla báró, Pesten 1811. február
16-ikán született. Családjá még csak 90 évvel aze-
lőtt 1791-ben nyerte el a magyar indigenatust 1000
aranyért, de már igen kiváló állást foglalt el a
magyar hazafiás főrendek közt. Béla báró Pesten
tanult s már 16 éves korában végzett jogászként;
18 éves korában juratus s mire 19 éves lett, az
ügyvédi diploma már a zsebében volt.

Gyermek korától fogva sajátja volt az a ked-
ves szeretetre méltó modor, mely halálos ágyáig,
soha el nem hagyta. A közrendű ifjúságtól nem-
csak soha el nem vonult, sőt azok és a nép közt
töltötte legszívesebben üres idejét. Mint jogász,
édes atyjának báró Wenckheim Józsefnek, aradi
főispáni székébe iktatása alkalmával, mint patva-
rista gr. Zichy Ferencz kir. biztos bevonulásánál,
a banderisták közt tűnt ki; az 1830-iki országgyű-
lés alatt történt, hogy az ifjúság egy este az ak-
kor híres Lóci banda zenéje mellett mulatott és a
báró Wenckheim Béla indítványára az akkor Po-
zsonyban időző Taticseff orosz nagykövet lakása
elé vonulva éjzenét adott. A nagykövet termei-
ben egybegyűlt főrangú társaság nagy élvezettel
hallgatta a jó magyar zenét, utóbb a vendégek
megbízta gróf Desewffy Aurélt, kérje el az ifju-
ságtól a bandát egy táncra. Az ifjak szívesen en-
gedtek a kívánságnak. A banda felment, de az
egy táncból három is lett sőt több is. Boszantotta
az ifjúságot, hogy a társaság ily gyöngédtelenül
megszegte adott szavát. Wenckheim felment a
nagy követ termébe, a banda elé állt és felszólítá
hagyja itt a termet. A cigányok nem mertek en-
gedelmeskedni. A fiatal báró kiveszi a primás ke-
zéből a hegedűt és távozik; a cigányok önkény-
telenül utána mentek. Az ifjak egy darabig mul-
lattak és azután— miután megszerezték maguknak
az elégtételt— visszaküldték a cigányokat a társa-
sághoz. Pozsonyban napokig egyébről se beszél-
tek, mint a fiatal báró merész felléptéről az egy-
begyűlt arisztokráciával szemben.

1842-ben a gróf Teleki Józseffel főispáni be-
kötésére Békésmegyébe utazott Károlyi György
igróf elé lovagló fényes bandérium vezére volt s ő
nyújtotta át neki azon diszasszlót, melyet az új fő-
ispánnak, bizodalomuk, szeretetük zálogául, a me-
gye előkelő hölgyei készítettek s melyért viszon-
zásul a főispán neje, Zichy Karolina grófnő saját-
kezűleg himezett egy ma is meglevő drága lobo-
gót a megye számára.

A méltánylás, melyben felülről részesült, nem
volt kevesebb, mint a szeretet, mely a nép részé-
ről átkarolta, 1848-ban Békésmegye főispáni szé-
kébe emeltetett s István főhercegnek Magyaror-
szág nádorának főudvarmesterévé nevezetett ki.
1849-ben külföldre menekült. Megkegyelmezése
után visszatérvén a hazába, hol minden más tér a
társadalmin kívül el volt előtte zárva, Széchenyi
egyesületi eszméit karolta fel s a pesti nemzeti
kaszinó, a lóverseny, a osáki vadászegylet nagy-
részen az ő buzgóságának köszönhetők, hogy új-
ból felmerültek. Az októberi napokat megelőzőleg
élénk részt vett a Trefort Ágoston által megindí-
tott békésmegyei gazdasági egylet létrehozásában,

1862-ben ismét Békésmegye főispánjának ne-
vezetett ki. Megyéjét leghamarabb szervezte. Ki-
csiny dolga, de mégis nagyon jellemzi, hogy mi-
dön a december 11-én tartott tisztújítás alkalmá-
val a közönség erősen kiáltozott s egy hang an-
nak rendreutasítását kívánta, mosolyogva szólat:
„hagyjuk el azt, hiszen oly jól esik a fülnek e tíz
év óta nem hallott zaj.”

E naptól fogva ismét vezére s moderátora
lett Wenckheim Béla báró Békésmegyének, épen
ugy szeretett, épen ugy tisztelt vezére, mint ré-
genten. Szeretni volt is okuk. Csak azon egy
vonást említjük fel működéséből, hogy olyan tiszt-
viselők fizetését, kiknek családi körülményeiknél
fogva a megye díjazása főtartásukra nem volt
elegendő, saját erszényéből szokta megtoldani,

Az alkotmány helyreállítását megelőző mun-
kában befolyásos és tevékeny részre van. Ő volt
az esztergomi értekezlet vezérszónoka, s csakham-
ar az elsők legelső sorába emelkedett ugy a
nemzet bizodalomban mint a politikai körök tiszt-
telében. A király szemei is megakadtak, a ritka
becsületesség, loyaltás és önzetlen hazafiság és pé-
ldányképen, s már jóval a koronázás előtt megtud-
ta magának nyerni a király becsületét és bizal-
mát, mely mondhatni benső barátsággá némesült
azóta.

Az alkotmány helyre állításakor, övé lett az
Andrássy kabinetben a belügyminiszteri tárca.
Aki isméri a koronázás után kitért megyei oppo-
zició heves napjait, tudja mily nehéz feladattal kel-
lett az akkori belügyminiszternek küzdeni. A rend
és a parlamentarizmus érdekei egyfelől s másfelől
a megyei autonomia szeretett ügye, gyakran, igen
kínos dilemmákba hozták Wenckheim Béla bárót
Ehez járult a nagy adminisztratív feladatok meg-
oldása, melyekkel tökéletesen parlag talajon előké-
születlenül kellett megküzdeni. A nagy munka és
a folytonos vesződség megtörték erejét; a saját
kicsinyes üldöző hadjárata; mely egész divattá lett
ellene, elkedvetlenítették: s egy halálos baj csirái-
val, melynek ma áldozata lett, távozott a belügyi
kormányzatról, melyet a legjobb szándokkal fog-
lalt el s becsületos jó akarattal igyekezett betöl-
teni.

De csakhamar ismét a korona tanácsosaj
közt találjuk. Feszített gróf visszavonulása a ki-
rály személye körüli miniszterium éléről, Wenck-
heimot nélkülözhetetlenül tette. Tán az egész or-
szágban senki nem volt alkalmasabb, és ép oly
kényes, mint kiváló bizalmi állás elfoglalására.
Mintha a természet egyenesen arra rendelte vol-
na. Tiszta jellege, lovagias modora, derült kedé-
lyes s az a zavartalan erkölcsi öszhang, mely egész
lényét áthatotta, kipróbált hazafisággal s érinthe-
tlen loyaltással párosulva: olyaná tette e fér-
fiut, a kiblen a nemzet és király egyformán meg-
bízható. S a felség oldala melletti miniszterséget
akkor elfoglalva, többet meg nem vált attól ha-
lála napjáig. 1875-iki miniszterelnöksége, hová
szintén mint a két fuzionált párt bizalmi férfia
emelkedett, csak intermezzo volt. Miniszterelnök-
sége rövid feléve alatt sem vált meg kedves tár-

cájától; a felség személye körüli miniszterséget
maganak tartotta meg kabinetjében, s mikor az
elnökséget 1875 őszén Tisza Kálmánnak által ad-
ta: maga ismét visszatért Bécsbe a király olda-
lához.

E kiváló bizalmi helyen érte utól a halál.
1870-ben mutatkozott vese baja, mely akkor el-
vesztette akut jellegét, lappangó chronicus bajjá
lett. Több ízben megzavarta egészségét hevesebb
jelentkezésekkel, s így éppen akkor is, midőn a
miniszterelnökséget Bittótól átvette, sokat szenved-
tett. Igazán önfeláldozás ez akkor tájban kü-
lőnösen terhes állást elfoglalni s vészvétel emle-
künk vissza ma is, midőn a sápadt arcú összeesett
alak, reszkető gyöngye hangon tartott programbe-
szédet a képviselőházban. Oly gyenge volt, hogy
alig birt állni, oly rosszul volt, hogy el nem mond-
hatta beszédét, ugy kellett azt felolvasnia, s a
papiros majd kiesett reszkető kezéből. Sokan
mondták: ez hamarabb meghal, mintsem meg-
buknék.

Igazuk lett.

Wenckheim Béla meghalt, de meg nem bu-
kott soha. Nem oly hamar még sem, mint akkor
hitték! — Attól fogva még négy évig szolgált
a hazát. Betegsége csak pár hét előtt volt ve-
szélyes fordulatot, s a mult hó utolsó napjaiban
szombatról vasárnapra virradólag halálössé lett.
Azóta folyton küzdött a bizonyos halállal.

Kilencz nap! kilencz éjjel!

Az orvosok az első perctől fogva reményta-
lennék nyilvánították a beteg állapotját; de a
roppant szívós természet csak dacot a halállal.
Időnként annyira felül került a bajnak, hogy a
laikusok már már reményt kezdtek táplálni felgyó-
gyulása iránt. — Hiu remény!

7-én reggel 9 órakor beállott a végső halál-
tusa. Dr. Lumniczér már 8 órakor reggel ott volt
a betegnél, később dr. Korányi is megérkezett s
mindvégig ott maradtak.

Ezenkívül számos rokon és jóbarát állt a be-
teg ágya körül a végső pillanatig, kik már napok
óta állandó környezetet képeztek, u. m a boldogult
öccse: Wenckheim Viktor b., a Zichyék, Almásy
György gr., Szapáry Antal gr., Kray báró és
Kray Mária báróné, Dessewffy grófné stb., továb-
bá Tisza Lajos és Szlávy József, a képviselőház
elnöke.

A boldogult végső porceit teljesen eszméle-
ten kívül töltötte. Nem ismert meg senkit, nem
beszélt semmit, csak olykor-olykor észrevethető vo-
naglása, nyöszörgése és testének rángatózása
árukták el, hogy nem végképen a halálé.

11 órakor a nemzeti casinó épületén, már
csüggött fekete zászló, a kapun e lakonikus jelen-
tés volt kiszegve:

„Wenckheim Béla báró megszűnt élni”

Áldott legyen a haló porában, a milyen áldott
volt élete.

A mint a „B. Corr.”-nek Bécsből távirják a hadügyminiszteriumban a főhadbizottság
illetve a gazdasági szakosztály vezetésével ideigle-
nesen Tamberth főhadbizottság bizott meg. — A
báró Bibra altábornagy halála által megürült osz-
tályfőnöki állás csak később fog betöltetni.

Bemeneke a csehek a reichsrathba vagy
nem? Nincs ember, ki e kérdésre egész bizony-
sággal válaszolhatna. A vajdó osztrák-cseh ki-
egyezsérről minduntalan ellentmondó hírek érke-
nek. Még csak minap jelentették a bécsi lapok,
hogy Rieger és Clam Martinicz csehvezérek közt
megállapodás történt a reichsrathba lépésre
nézve. — Most pedig Prágából azt sürögnyizik,
hogy a csehek lapjaiban legközelebb hitelesen de-
mentirozva lesz azon hír, hogy a csehek a feuda-
lisokkal megegyeztek, Rieger nem is érintkezett
a napokban Clam Martinicz gróffal. Taaffe grófnak
Prágában tartózkodása a reichsrathba lépés ügyét

legkevésbé sem mozdította elő. Cseh részről nagyon zokon vették Taaffe miniszternek, hogy az újonnan megválasztott cseh képviselőket, kik bemutatni szerették volna magukat, nem is fogadta el s elutazott Prágából anélkül, hogy velők érintkezett volna. Miután a kiegyezkedni akaró cseheknek a kiegyezés a kormányynál állítólag nem sikerült valószínű, hogy most ismét a csehországi németekkel fog megkezdődni az alkudozás.

Br Kemény Gabor fogadtatása.

Városunk polgársága s a vidékről összesereglett közönség lázas türelmetlenséggel számolta a perceket, míg végre 8 óra után a diszlovakos tudtul adták a várvárvart miniszter ur érkezését. A város Szemerja felőli városompolójánál várta a tekintélyes számú közönség, közte az iparos testület, a tüzoltó egyesület stb. a miniszter urat s a hosszú kocsisorokból álló kíséretet. A sorompónál felállított díszkapu előtt Császár Bálint polgármester ur üdvözölte a miniszter ur ő nagyméltóságát; üdvözlő beszédében kifejezést adott azon ohajnak, hogy a miniszter urnak a megindított üdvöz mozgalmak után sikerüljön missiója olyan tökéletesen a mint ezt a cél fontossága megérdemli s kívánja, hogy legyen áldott az a föld, a melyre a miniszter ur lépett.

A miniszter ur meleg és lelkes válaszában reflektálva az üdvözlő beszédre kinyilatkoztatta, hogy se hová nagyobb örömmel nem tehetne volna le lábát, mint éppen Sepsiszentgyörgy város területére, s hogy a föld melyen most áll áldott legyen, arra csupán e város lelkes fiaí és leányai eddig tanúsított ernyedetlen tevékenysége és kitartása kívánthatik. A lelkes eljenzéssel kísért beszéd után a tüzoltók által kísért kocsi s utána a többi a megyéhez felé indult, kísérve a megjelentek hosszú sorától.

Mindhogy az idő már meglehetősen eltelt, a város háza udvaráról alig negyedóra múlva a helybeli polgári dalárda indulója mellett fáklásmenet indult a megyéhez felé, a hol tiszteletes R. é v a y Lajos ur a következő beszédet tartotta:

Nagyméltóságú miniszter ur!
Kegyelmes urunk!

Háromszék megye székvárosának, Sepsiszentgyörgy városa összes polgárságának nevében van szerencsém nagyméltóságodat üdvözölni.

Ime, szövétneket gyujtottunk nagyméltóságod utának megvilágítására, a hazaszeretet szent zsolozmája zeng ajkainkról.

E fáklák lángja ellobog; de a székely hazaszeretet soha sem fog kialudni. A nemzeti dal elnémul a mi ajkainkon, de az utódok ajkain újra meg újra fog visszhangzani, míg székely lakik az Olt, Maros, Küküllő és Aranyos partjain.

Engedje meg nagyméltóságod, hogy azt, a mit ezen, nagyméltóságod tiszteletére meggyujtott fáklák nem világíthatnak meg, a mit a nemzeti himnus nem zenghet el — habár néhány töredezett röpke szóban — tolmácsolhassam én.

Mindenekelőtt őszinte örömnünknek adunk kifejezést hogy nagyméltóságodat testi, lelki épségben, erőben üdvözölhetjük városunk falai közt. — Mindenekelőtt hálás köszönetet nyújtunk polgártársaim nevében azon kegyes jóindulatért és kiváló előszeretetéért, melyet nagyméltóságod városunk és vidékünk iránt tanusítani méltóztatott.

Jól ismerjük mi az utat, melyen nagyméltóságod hozzánk jő; az az ut: a polgári, keresztényi és emberi legmagasabb erényeknek küzdelmes — gyakran tövises — útja.

Hála legyen a gondviselésnek, hogy nagyméltóságodat ez uton idáig vezérelte.

Igen, tudjuk, hogy hosszú és küzdelmes volt az ut, melyen nagyméltóságod mint a nemzeti szabadság előharcosa, mint állampolgár a nemzet bizalma által a trón lépcsőjéig, mint a lelkiismeret szabadságának bajnoka erélyi ref. egyházkerületünk első főgondnoki állomására emelkedett.

E magaslatról ugye azért szállott alá, azért jó hozzánk, hogy erőt adjon azoknak, kiktől erejét kölcsönözte, hogy fölemelje azokat, kiknek bizalma és szeretete fölemelte?

Ugye azon az uton jött nagyméltóságod hozzánk, a melyen dicső emlékü ősatyjai jártak, kik vagyontokat, magas állásukat, családi nyugalmukat, életüket, vérüket s mindenüket áldozták a hazáért és egyházért? Ugye, azoknak utján jött, kik egyik kezökben a kardot, másik kezökben az evangéliumot forgatva, a nemzeti lelkiismeret mártyrjává avatták föl magukat?

Ha ezen az uton jött nagyméltóságod: legyen áldott!

Nálunk, szent István birodalmának keleti véghatárán, az európai mivelttség végbástyáján, a Kárpátok bérceitől koronázott „Szépmezőn“ itt hon van nagyméltóságod; mert mi felekezeti, nemzeti

ségi és minden pártkülönbség nélkül tárt karokkal fogadjuk; itt a szabadság szent földjén a közérdek előtt elmélő a pártérdek s mint bérceinről fákadó forrásaink, oly tiszták érzelmeink.

Nagyméltóságod jól tudja, hogy mi székelyek — valahányszor a közös édesanya, a haza hívott — habár sokszor mostoha gyermekei voltunk az édes anyának, mindig így szólunk:

„Oltárod számolyánál
Én is letérdelek,
És áldozatra híven
Könyűt s vért szentelek“.

Igy szólunk s így tettünk. — Vérről szerzett előjogainkat, kiváltságainkat a közös nemzeti szabadság oltárán feláldoztuk; kárpótulás újabb kiváltságokat és előjogokat a közös haza más testvéreink rovására nem kérünk; csak azt kérjük, hogy a hazának, nemzetnek hozott áldozataink legyenek méltányolva; elszigetelt, félreeső helyzetünkben ne legyünk elfeledve.

Nézzé meg nagyméltóságod, szenteljen rá idő és fáradságot, nézzé meg mint földmiveltési miniszter, hogy Háromszék rónán minden talpalatnyi föld hangyaszorgalommal van megművelve; nézzé meg érett kalászokat hullámozó téreinket — s meg fogja látni, hogy:

„Erőt ad a mezőnek,
Bár rég lefolyt a férfi-vérezőn“,

mert a kardot magasan villogtató székely kar a hajnal első sugaraival magasan villogtatja az ösztökét.

Nézzé meg nagyméltóságod, mint az ipar és kereskedelem minisztere, hogy szegény iparosaink kereskedőink önmagukra hagyatva, ezer akadályokkal küzdve, mily óriási erőfeszítéssel munkálkodnak a hazai házi- és kézműipar fejlesztésén, — fentartásán.

És nézzé meg nagyméltóságod, mint a nemzeti és keresztényi közművelődés egyik legfőbb hivatott öre, apostola, hogy Sepsiszentgyörgy városa és Háromszék közönsége általában vagyoni állásához képest a nemzeti és erkölcsi vallásos műveltség oltárán mennyit és mily híven áldozik, s meg fog győződni, hogy az importált fattyu műveltség dacára

„Nem fajult el még a székely vér“.

És mégis — — — mégis — — — miért titkolnók el? az orvos előtt fel kell tárni sebeinket, be kell vallanunk, hogy gádzaközönségünk, földbirtokosaink egyrésze tán könnyelműsége, másrésze a nyomasztó terhek sulya alatt összeroskadt, az uszorások áldozata tette, a józanabb, takaréksaba rész küzd, munkál míg el napról-napra. Iparunk, kereskedelmünk teng-pang, a külföldi iparral szemben alig-alig képes a mindennapi kenyeret biztosítani és fájdalom ez a mitől leginkább félnék az anyagi jólét hanyatlásával karöltve sokott sülyedni a közmivelttség és közérkölség!

Pedig legyen meggyőződve miniszter ur, hogy azzal a hangya szorgalommal, melylyel a székely mivelti keskeny barázdáit, ha a munkás kezeket az újabbkori okszerű gazdaszat elvei és vívmányai szerint használnók fel: egy pár évtized alatt egy kis Kanahán, egy paradicsomkert lenne Háromszék.

Legyen meggyőződve miniszter ur, hogy anynyi ügyes, erős, munkáskézzel a mennyi földmiveltésüktől fennmarad, s részben idegen földön keres sanyaru munkát, versenyre szállhatnánk akár Helvétia iparosaival! Csak lenne alkalma és módja szegény iparos ifjainknak, hogy az újabb korban rohamosan haladó műipar magaslatára emelkedhessenek.

Legyen meggyőződve nagyméltóságod, hogy a székely természetes, józan ész olyan, mint a valódi, de még csiszolatlan gyémánt: e népet Szent István koronájának legragyogóbb gyöngyére lehetne kőszörlüni.

És még is . . . még is . . . elveszen ez a nép; a béke szelid olajja alatt vesszen el az a nép, mely a harcok tűzében századok hosszu során át oly magasan lobogtató a szabadság zászlóját, mely egykor kelettel szemben, a nyugotti műveltségnek erős védbástyája volt; épen az általa védett nyugotti műveltség tulsúlyának legyen-e áldozata?

Hiszen, ha Háromszék, ha a Székelyföld el-esett; el van esve az erdélyi magyarság, el van esve Magyarország! Ha mi elbuknánk: finis Hungariae!

Nem — nem!

„Az nem lehet, hogy ész, erő
És oly szent akarat,

Hiába sorvadozzanak
Egy átok suly alatt.

Az nem lehet, hogy annyi szív
Hiában onta vért
S keservben annyi hü kebel
Szakadt meg a honért.

Még jöni kell, még jöni fog
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Százerek ajakán!“

Igen, hogyha miniszter ur és hazánk, nemzetünk sorsát intéző körök kegyesen fel fogják karolni anyagi és szellemi ügyeinket: százezeren fogjuk imáinkba foglalni nagyméltóságod nevét; a hálás utókor pedig együtt fogja nemzedékről nemzedékre Kemény Simon, Kemény János, b. Kemény Dénes, b. Kemény Ferenc és gr. Mikó Imre nevével emlegetni.

Nagyméltóságod kegyes jóakarátánál, éles belátásánál fogva felismerendi bajainkat, azoknak forrását s felismervén azokat szakképzett bölcseségénél fogva meg fogja találni a legszükségesebb és leghathatósabb orvos szereket.

Vegye erős kezeibe a nemzeti és lelkiismeret szabadságának zászlóját; vezéreljen minket az anyagi és szellemi haladás útján előre: mi híven fogjuk követni.

Hálásan ismerjük a magyar kormányának közművelődésünk, főként népoktatásaink és ipari fejlődésünk érdekében tanusított anyagi és erkölcsi támogatását. Hálásan ismerjük el méltóságodnak városunk minden anyagi és szellemi ügyei iránt tanusított kiváló kegyes érdeklődését és pártfogását.

Nagyméltóságodnak legújabb intézkedései a földmiveltés, ipar és kereskedelem és általában a közművelődés és közjólét érdekében a legszebb reményekre jogosítanak fel.

Hogy ezen szép reményeink megvalósuljanak szívünkben kérjük az egék urat, hogy nagyméltóságod drága életét vidám jó egészségben nyujtsa hosszúra.

Sokáig éljen!

Báró Kemény Gábor ur ő nagyméltóságának erre adott válaszából kivonatossan közöljük a következőket:

„A szónok által említés tetévé a szövétnekről, a melyekkel fogadtatásom alkalmából megtisztelt e nemes város polgársága, nem mulasztatom el, hogy meg ne emlékezzem ennél a mulandó fénynél állandóbb és eredményeiben sokkal jeltőbb világosságról: a felvilágosultság fényéről. — Sokat beszélhetnék a szakamba tartozó dolgokról, de most egyedül azt kívánom felemlíteni, hogy a sepsiszentgyörgyi szövé tanműhelynek a székesfehérvári kiállításon történt megismerése, s más nyilvánulásai után e város fejlettségének: öönhöz én nem leereszkedem, hanem együtt munkálni törekszem közös jólétüknek és ezzel az ország jólétének emelésére. E törekvésemmel sikerére nézve biztosítékot nyujt a már tapasztalt értelmi és erkölcsi fejlettség.“

Erre a dalárda által ügyesen előadott himnus után az összegyűlt közönség a minisztert éltette, szétozolt.

Másnap délelőtt 10 órakor meglátogatta miniszter ur a miniszteri tanácsosok, Potsa József és Szentiványi Gyula főispán urak és nagyszámú közönség kíséretében a helybeli szövé tanműhelyt. A szövéde ezuttal s a j t helyiségében fogadta a díszes közönséget. Zöld galyakból csinosa kiállított díszkapu, benn pedig a bejáratnál szövégekből és asztalterítőkből elmésen összerakott függőnyezet alatt jutottunk be a szövé tanműhely helyiségébe. Künn Seethal Ferencz, a házipar-egyesület tiszteletbeli elnöke fogadta a miniszter urat emelkedett szellemben tartott beszéddel. Élőnk vonásokban rajzolta iparunk jelen állását s mely gondolkodásról tanuskodó nézetét az ipar fejlesztése és szükségessége érdekében általános helyeslés kísérte. A miniszter ur a beszédre válaszólag utalt Háromszék megyének az ipar s különösen a házipar iránt eddig is tanusított fogékonyságára. Örömmel szolt az e téren megindult mozgalmakról, s ígértét fejezte ki, hogy a szövézetet érdekében minden hatalmában álló eszközt fel fog használni megénkne nézve.

Benn a teremben egy kiállított is rögtönöztek ipari cikkekből, — azonkívül, hogy a szövédszék munkában voltak s mindenik növendék saját foglalkozása mellett volt található. A miniszter ur részletesen megnézett mindent; kiváló érdeklődéssel szemlélte a kiállított ipari tárgyakat s a látottak észrevehetően kellemesen lepték meg őt. Ez alkalommal a legbensőbb örömmel, az elismerés legteljesebb tiszteletével szóljunk városunk minosairól, kik csupán készletben lévő cikkeiket, a mint mondták, rögtönözve állították ki. Csak igen hiányosan jegyezhetők fel a derék iparosok neveit, — azért azonban álljon itt néhány közülök:

A cipészek közül ott láttuk Nagy Elek László Károly, Forró Dénes, Bartthos József, Ván

csa József, Gyárfás András munkáit. A k a l a p o k közül Kiss Dénes és Kafka József állították ki. A s z a b ó k közül Jancsó Albert elismert nevű derék iparos és Kovács Gábor készítőmunkái voltak láthatók. Háromszékmegyének egy ritka termelési cikkét a selyemtenyészést Gyárfás Sámuel városi pénztárnok, a szorgalmas és szakértő kertmivelő mutatta be mintegy másfélmázsányi guóvóval. Érdekkel nézte meg miniszter ur a Sándor István festő intézete kiállítását. A b ö r k é s z i t é s valódi remek példányait láttuk ott, miket a miniszter ur pontosan, külön-külön megvizsgált. Aljajának itt a jóraváló iparosok neve kiknek munkáit ott láttuk: Balog György, Sas József, Pataki Áron, Szabó Károly, Zsigmond Bóniam, Szenté József, Barabás József, Bálint Károly, Szabó János, Zsigmond Ferenc. A b á d g a o k közül Fábán György és Berkeci János állították ki, az a s z t a l o s o k Kis Áron és Kádár Boldizsár. Tittl István sütő János Dávid kádár, Molnár Péter, kerekés. Nagy Ferenc nyerges mester, Kajcsa Ferenc és Kovács Mihály székékkészítők csinos cikkeiket szintén figyelmére méltatta a miniszter ur. Még egy megemlíteni valónk van: egy zöldség mutvány a Kerekes József részéről; szép fajtájú sárga répái és petrezselymi feltűnést keltek.

Meglátogatta még a miniszter ur a „Mikó tanodát is, hol Görög István igazgató fogadta őt üdvözlő beszéddel.

Délben a megállapított program szerint a bemutatások történtek a megyei tisztikar, a köz. igazgatási hivatalok, a városi képviselő testület, az egyházi és iskolai hatóságok, különféle társulatok és testületek részéről.

A délutáni 2 óra után kezdetét vett baquetten alig számosan vettek részt, tekintve, hogy a Grand Hotel Hungaria sem szab magasabb árt mint itt lett szabva. A pohárköszöntők sorait;

Potsa József főispán ur nyitotta meg király ő Felségét, a királynét és a trónörökösét éltve. Thury Gergely örvend, hogy a kormány egy tagját tisztelheti.

Künle József Tisza Kálmán S.-Sztgyörgy képviselőjét élteti.

Kemény Gábor a genus hominum bellicosissimumért a székelységért emel poharat, ma a haza nincs veszélyben, ha őseink fegyverrel védtek a hazát, védjük mi most magunkat észsel, tudomány, becsületességgel, ohajtja, hogy Háromszékmegye, élén székvárosával Sepsisztgyörgyvel, e tekintetben minél hatalmasabb legyen.

Seethal Ferenc br. Kemény Kálmán Maros Tordamegye országgyűlési képviselőjét élteti.

Révay Lajos Potsa József főispánért emelt poharat.

Réz Farkas Császár Bálint polgármestert köszönti fel.

Künle József Liphthai István miniszteri tanácsost élteti.

Nagy G. országgyűlési képviselő Erdély főpostai igazgatóját Follortot élteti.

Császár Bálint Forró Ferenc alispánért emeli poharat.

Veres Gyula a „Háromszék“ szerkesztője élteti a miniszterium törekvését, a melylyel az ipart kereskedelmet fejleszti stb.

Az ebédpéng véget se ért, midőn a miniszter ur köszönetét fejezte ki a szives fogadtatásért, kijelentve hogy kötelessége tovább szollítja, Potsa főispán uralra én hivatalos kíséretével eltávozt Kézdí-Vásárhely felé. Áldás kísérje utját!

Orosz lapokból.

Az újonnan érkezett orosz lapok jobbadán belügyekkel foglalkoznak, s ha némelyik kivételt tesz s megereszt egy politikai cikket az Mahmud Nedim pasa Konstantinápolyba való megérkezésétől s az erre alapított kombinatiokról szól. A belügyeket tárgyaló cikkek meglehetősen változatos tartalmuak, szólnak az orosz papírpénz túlságos kibocsátásáról, tanügyről, a kaukázusi lakók mikénti átelepítéséről stb. Ilyenkor természetesen a szemlékésítő von legjobban megakadva, kinek kötelessége, hogy is találjon valamit, a hol semmi sincs. Ez paradoxon, csak az a sajnos, hogy valójában az.

Ily körülmények közt a szemlegyártó nem tehet jobbat, mintha a különféle és vegyesek rovatából kiböngész valamit.

A „Donszkija Oblasztnyja Vjedomosti“ részletek közül a doni kerület Mánykovo Bercavszkoje községében keletkezett ujsectáról. Mintegy másodfelébe megjelent a nevezett községben bizonyos Kuzminov Ivanovna Xenia nevű leányzó, ki Golodajeva (Miuszki kerületben) községben született, Kievből jött ide és elkezdte predikálni saját találmányu hitvallását. Tanainak lényege az, hogy megtiltja a hussal való táplálkozást (főleg a sertéshussal való), tiltja a házasságot és a papok száma való engedelmeskedést és remítők bűnök mondja a találkozásokról szokásos kézszeritást. Célnak elérése végett a következők szerhez folyamodott: maga mellé gyűjtött oly férfiakat (fiatalokat), kiknek nagy befolyásuk van a helybeli társaságoknál, e vállalkozókat apostolainak nevezi számuk 12 ő maga és apostolai énekléssel hatnak a tömegre. A kis oroszok természetükön fogva jó énekesek. Ivanovna Xenia maga 25 éves jó torjú leányzó és szenvedélyes énekes. Énekével meg is

hódítja a lakókat, kivált azokat a kik magánosan ének. Ő maga együtt él kísérőivel, a minémi világot vet e társaság erkölcsiségére. Megvetvén a házasságot azt hirdeti, hogy mindenki azzal éljen, a ki neki tetszik. A secta gyűlékezeteiben nem isszák a vodkát (pálinkát); a vendégeskedés az aszalt gyümölcsök fogyasztásából, meg csokoládésból áll. Legfőbb hiva a manykovo berezovszki kintor Wadykin Daniló, a ki irástudó férfi s nagy tiszteletben részesül a helybeliek részéről. Mióta Xeniahoz szegődött, testestől lelkestől az ő hiva Daniló. Másik főkövetője Kasenkov Michajlov Micheu nevű kiszolgált katona, ki világba kergette feleségét és gyermekeit; megfordult Jeruzsálemben is és szavai egy szent hitellességével bírnak. Követői közül kiválik még Bozskov Román. Érdekes a dologban az, hogy a secta követői a templomba gyönni járnak és a szertartásokat pontosan végzik. Azonban felfogásukban és nézeteikben mindig szabad gondolkodás, öndicsékvés, veszekedés stb. nyilvánul. Pozdjevka Szlibodában (nagyobb falu) egy asszony bepanaszolta fiát a falu fiatal lelkeséje előtt, hogy tiltják neki a husevést, mert az övegyeknek húst enni tilos; erre tanította őket egy jött ment katona.

E körülmény összefüggésben van a manykovo-berezovói esettel. Ugyan e secta szavait visszatartották Mánykovo-Kalitveuskije nevű faluban is, hol szintén valami katona tanító buzgókodott.

A „Peterburgszky Lisztok“ egy a mitofáni temetőben történt botrányos esetről hoz kimerítő tudósítást. Ünnepeken a városból ezren tudóznak ki a temetőbe, velők persze a kávé, thea, sütemény stb. készítk is. A szokásos megemlékezés után az öreg s éltesbber férfiak rendszeren ott maradnak rokonaik sírján s elbeszélgetnek a megholtak ilyen meg olyan sajtáságairól; az ifjuság pedig egy szabad részecskét fogdosócskát játszik. Az egyik csoportban ilyen pár volt, egy megllett koru férfi, külséje után itélve mesterember s egy meglehetősen fejlett csinos 12 éves parasz leány. E párt ott eddigéle nem ismerték. Mikor rájok került a sor, a férfi minden áron elakarta fogni a leányt s a temetőt olyan részébe terelte, hol egyetlen élő lény sem volt s felhasználta az alkalmas pillanatot a leányon erőszakot követelt el. Elvégezvén aljas tettét a gazfickó rögtön elhordta magát s a szegény leány sírva cpanaszolta szüleinek az esetet. A leány anyja meggyőződően a mondat tak igazságáról sírni kezdett, az összegyűlt mulatozó csoport pedig csak vállalt vonva bántulta a tettes vakmerőségét.

K Ü L Ö N F E L É K

— L a p u n k múlt számában Veres Gyula ur választást közzétettük szöszérint, minden kihagyás nélkül. Minthogy a rovat, melyben a kérdéses közlemény megjelent, a „Közönség köréből“ címet viselte s így az alatta levő csillagos közlemény félreértésekre szolgáltatott alkalmat, kötelességünk ki nyilatkoztatni, hogy Veres Gyula ur válasza egy bírói ítélet után lett közzétéve s így a megjegyzés csupán a rovatra s nem a közleményre vonatkozik. V. Gy. ur lapunk zárta után hozta be szerkesztőségünkhez cikkét s azért mert mi azt akkor nem közöltük, mert indított ellenünk. Az eljárásban tehát csak az a különbség, hogy minket oly dologra kényszerített bíróságilag, a mit rendes uton és rendes körülmények között mi soha sem tagadtunk volna meg tőle. Ez értelemben a hozott ítélet ellen szerkesztőségünk azonnal fellebbezett is.

— T a l á l t g y e r m e k h u l l a. Tegnapelőtt az épüldendő Ötves-féle ház fundamentomának ásása alkalmával a munkások egy kis gyermekhullára akadtak. A kis koporsóba helyezték hulla az elbontott vendéglő egyik vendégszobájának padlózata alatt körülbelül egy méternyi mélységbe volt beásva. Az elásás az utolsó öt év alatt történt, minthogy a vendéglő régi tulajdonosa ezelőtt 5-6 évvel töltötte csak fel ott a helyet. A hulla orvosilag megvizsgáltatván a köztemetőbe szállított. Hogy házi család, vagy valamely vendég temette-e oda kicsinyét, azt constatálni nem lehetett.

— W e n k h e i m B é l a b á r ó holttestévé foljő hó 11-én éjjel kétórakor érkezett meg a különvonat Mező-Berénybe. Tisza, Bedekovich br. és Szende miniszterek, Zichy Ferráris Viktor gr. Államtitkár, továbbá Dessewffy Aurél, Nádasdy Ferenc, Zichy Béla, Szapary Antal, Szapary László tábornok, Szapary István grófok, Göndös Benedek apát, Sárkány a jockei-klub titkára kísérték le a holttestet. Berényben Beliczey békési főispán vezetése alatt Asztalos szolgabíró, Sztréska, Pálos, Drohn csendbiztosok, Wenkheim, József báró várta a vonatra és a környék számos küldöttsége. A vonat megérkezése után a koporsót azonnal más vagonba tették át s az egész kíséret tovább indult vele körös, Ladnyba. — Megemlítjük e helyen, hogy báró Wenkheim Béla halála alkalmából a horvát nemzeti párt club elnöke Kukuljevic a kör nevében következő sürgönyt küldte Bedekovich miniszternek: A nemzeti párt köre felkéri fejezi ki Tisza miniszterlenök ő nagyméltóságának legmélyebb részvétünket Jbáró Wenkheim halála fölött. Ű nálunk nagyrabecusit államférfi elhunya mélyen megrázta az országgyűlési tagok sorában a Magyarországgal való testvérisé kötelek minden barátját, melynek megerősítésére ő mindig a legbarátságosabb és legerendényesb módot követte. Sajnája a kör, hogy az előre hajadt idő s a küszöbön levő országgyűlési tárgyalások miatt nem küldhet képviselőt a temetésre.

— M i e r t v e r t e e l a j é g a h a t á r t? Kevéssele ezelőtt Szörcei Vince ur édes anyja Zagonban meghalt. A halottat Zoltánba szállították, hogy a családi sírba helyezték az örök nyugalomra. Megtörtént aztán, hogy a jég elverte a zágoni tavaszhatárt. Természetes, hogy ennek egyes eska nem lehetett más, mint a holttemetnek az — n g a r o n á z történt szállítása. Azóta a zágoniak átkozzák Szörcei urat, mint a halális ellenséget, sőt a tatárszeg-utcaban éjnek idején tartott gyülekezeten azon felebarátai határozatot hozta, hogy a jégverés okozóját — agyonütik. Még szerencse, hogy a halott épékézláb érkezhetett Zoltánba; csupán annak köszönhető ez, hogy a megakadályozásra kirendelt örök elaludtak. — Oh népnevelés, siess!

— A P o k o l s á r e l t ű n t. Kovának nevezetes fürdője, a Pokolsár, mely nevét elég pokolias színű iszapjától vette, megunta földi tévelykenységét és elkivánczozott a poklok fenekére. A víz elment, isten tudja hová. Meglehet, hogy egyszer csak valamelyik udvaron úti ki magát, amint ez már vándorlásai alkalmával megtörtént. Ez a veszedelmes forrás már nem egyszer fenyegette a községet árviszál, mikor száját kitátva egész folyót bocsátott a falura. Ilyenkor pár száz szekér kövel szótkák lecsendesíteni a nyugtalankodó rejtélyes forrást.

— A k ö v e t k e z ő p á l y á z a t i h i r d e t é s k ö z l e s é r e k e r e t t ű n k f e l. A kolozsvári magyar királyi tudományos egyetem tanácsa a nmlgu magyar királyi vallás- és közoktatási miniszter urnak f. évi 11963 és 17173/1879 számok alatt kelt rendeletei alapján, a netán pályázni kívánó egyetemi hallgatókat s a tanulmányukat ezen egyetemen folytatni kívánó érettségiző vizsgát tett tanulókat hivatalosan értesíti arról, miszerint az ő cs. és apostoli kir. Felsegük által, ezüst menyegzőjük alkalmából, szegény sorsu és érdemes egyetemi hallgatók számára alapított „Ferenc József-Erzsébet-féle arany-ösztöndíjak“ közül h á r o m mindenik évi 300 aranyforint összegben oly egyetemi hallgatóknak levén adományozandó, kik tanulmányukat a kolozsvári magyar királyi tudományos egyetem valamelyik karánál folytatják vagy folytatni kívánják, s ez ösztöndíjak a következő 1880 tanév kezdetétől fogva levén betöltendők: azokra nézve a nmlgu vallás és közoktatás miniszter által ide megküldött következő pályázat hirdetett ki: „Ily nemű ösztöndíjt elnyerni óhajtk tartoznak az ő cs. és apostoli királyi Felségéhez címzendő kérvényüket a melyben határozottan kijelentendő lesz azon egyetemen a szak, a hol és a melyben tanulmányukat megkezdeni és elvégezni kívánják, következő okmányokkal felszerelni és pedig! 1.) a kereszttelvéll vagy születési bizonyítványával; 2.) oly hiteles okmányokkal, melyek szegény sorsukat és szülők állapotját, vagyoni, jövedelmi és családi viszonyait igazolják. 3.) a letett érettségi vizsgáról szóló bizonyítványal, esetleg ha eszedékök már is egyetemi hallgatók, az értekezleti (colloquium) és állam vizsgálati az 18789 tanév második felére vonatkozó bizonyítványokkal. Ezeken kívül a folyamodványokban kimutatandó az is, vajjon folyamodó élvez-e más ösztöndíjt, vagy egyéb nyilvános pénzárbról felvenni szokott ellátást. Az ékeppen felszerelt kérvények a legfelsőbb magán és családi alapok cs. kir. igazgatóságánál Bécsben a cs. kir. udvarban (Wien, Hofburg) minden esetre 1879 évi augusztus 10-ig benyújtandók. Ezen határidőn túl később benyújtott vagy kellően nem szerelt folyamodványok nem fognak tekintetbe vétettetni. A cs. kir legfelsőbb marán és családi alapok igazgatóságá. Bécs 1879 évi június hó 15-én Áz egyetemi tanács az egész hirdetést ez uton is az illetők tudomására hozni szükségesnek látta. A Kolozsvári m. kir. tud. egyetem tanácsának folyó hó jul. 4-én tartott értekezletéből Kolozsvárt 1879 jul. 8-án.

— E g y h a m i s k á r t y á s b á r ó. Duka b. kit a nemzeti kasinó legközelebb párbajképt lenek nyilvánított s ezzel kizárt a becsületes emberek sorából, sokáig disznó szerencsével adta a makabó bankót. Ez feltűnt R. képviselőnek s figyelmezni kezdett D. bárónak szokása volt, — írja a „M. L.“ — hogy játéközben folyvást maga előtt a bankóhalmazon tartotta dohinytárcáját. A tárcin volt egy tükör fényesre csiszolt acéllap, a báró előbeteitinek monogrammjával. E tárcá fölött eszrottta a kártyát. R. figyelt, s egy társával észrevették, hogy a báró minden kártyát meglát a monogrammu tükr alapján, s így tájékozva magát, könnyedén nyert. Nehány nap muíva ő, R. is leült vele kártyázni, elhatározta hogy megbünteti a báróban a bankárt. Játék közben azt mondja R. „ugyan kérlek, adj egy cigarettet!“ A báró meghökött egy pilanatra, de átnyújtá dohinytárcáját. Játsszanak tovább. R. csinálja a cigarettet, eltépt néhány papíros, s figyelemmel kíséri a bárót, ki olyan, mintha tükör űne. R. társa egy hónapig főtiszt, ki a korpárságot együtt fődözte fel R-rel, szintén el-

szitt magának egy cigarettet s ép oly sokáig tartá magánál a tárcát, mint R. Söt biztatja a körülalokat hogy, „nagyon jó dohány, gyujtsanak rá.” Azok elfogadják a kínálást s úgy lön, hogy a tárcza már egy fél órája nem volt gazdájánál. Ezalatt pedig folyt a játék, s pedig kétszeres dühvel, mert a bankár ez egyetlen alkalommal csodálatos módon, de folyton vesztett. D. bárón latszott az óriási kin mit e jelenet alatt kiállott. Homlokáról csurgott a veríték, s alig tudta leküzdeni könnyen értgető nagy izgatottságát. R. és beavatott társa pedig figyeltek folytonosan. Végre D. báró idegesen fölgrrik R.-hez, s a legnagyobb indulat hángján ordítá R.-hez; no vissza fogjátok-e már valahára adni azt a tárcát? — R. válaszulni készül, de hirtelen okosabbat gondol s szeme közé végja a bárónak az egész csomó kártyát. Ez adott okott a kihívásra, s ez alkalomból nyilvánították párbajképtelenek D. urat.

Közönség köréből.)*

Visszaigazítás a „helyreigazításra.”

Értesülve arról, a „Nemere“ kiadója Pollák Mór, miszerint aláírásával ellenem szórt rágalom megcáfolására maguktól a hivatkozott felektől kiállított bizonyítékokat hozok: engemet zavarba hozni, olvasó közönséget félrevezetni s egyszersmind gyanúsításait is fenntartani az által képzelt, ha névcsere é t teszen.

Igy történt, hogy az 54. számban Bartha László nevét Bartha Elek nevére igazította ki.

Ezen névcsere új sértést, új esetet tartalmazván, miután az 52 és 53 számbani közlötték cáfolatául 200 ft. büntetés, s lapjának különbeni beültása mellett tett igazoló nyilatkozatom felvételére bíróság volt kötelezve, ezen új támadással szemben, álljon itt megint ma g a n a k hivatolt félnek sajátkezűleg irt elősmervénye:

„Gáspár Károly elleni 4 ft. követelésemet Veres Gyula urtól 10 ft. bntan átvettem s ezzel teljesen ki vagyok elégtve.

Sepsi-Sztygyörgy, 1875. július 20.

Bartha Elek, s. k.

Ezzel bevégezhetném; mert ha volt volna is a „Nemere“-nek olyan olvasója, ki a közlöttnek bár félig hitelt ad, ezen felvilágosításból meggyőződhetnék, hogy 4 ft. perben nem lehet a csalás objectuma valami nagy; s hogy ott, hol 4 ft. helyett 10 ft. kap az illető meg: nem igen nagy a károsítás. Kezelésem alatt Bartha Eleknek ezen peren kívüli más perügye nem volt. Ezt pedig megnyerte.

A tényállás ezen megírása azért látszik szükségesnek mert tudomásával bírok annak, hogy Pollák ur kedvelt nejevel Nagyborosnyóra rándult ki a végett, hogy ezzel ellenkező nyilatkozatot nyerjen ismeretes vagyok az eredménnyel. Most csak azt várom, mi történik e persváival.

Bízom ügyem megbírálatát és Pollák ur közleményének hitelét az olvasó közönség belátására. D. Veres Gyula.

Felvilágosításul.

A „Nemere“ közlebbi számban D. Veres Gyula ur igazolására célzó nyilatkozatot tett közze. Ugyelző felvilágosításul csak annyit kívánok megjegyezni, hogy Bartha Lászlónak reá szórt tömjénezései a magok értékükre szállanak le azonnal, mihelyt tekintetbe vesszük, hogy én nem B. L.-ról, hanem B. Elekől szóltam, mely körülményről a „Nemere“ 54. száma hozott „hibai igazításul”. Ezen ügyben miután értesültem arról, hogy V. Gy. ur egy lovas legényt szándékozik kiküldeni B. E. urhoz Nagyborosnyóra bizonyos nyilatkozat megszerzése végett, jónak láttam V. Gy. urat szándékában megelőzni s kimentem Nagyborosnyóra. Bartha Elek ur adott is nekem e tárgyban egy egész iv nagyságu nyilatkozatot, mely a mint ő mondja egy ezelőtt négy évvel adott nyugtával ellenkező dolgot tartalmaz, s melyet ha V. Gy. ur kívánja, szívesen nyilvánosságra hozok.

A mi a kézdivásárhelyi kir. törvényszéknek a Berbek-féle ügyben hozott megszüntetési határozatát illeti a lemásolásban (mert hiszen azt az ügyvéd ur maga másolta le) talán egy kis tévedés történt. A bezáró sorból csak ennyi van lemásolva: „Ezen határozat stb.” Jó volna a homályban hagyott olvasó közönséget az ítélet eredeti tijeinek ezen lapokban való közzétételével felvilágosítani.

Miután azt hiszem, hogy D. Veres Gy. ur roppant haragjában csak a legégbekiáltóbb esetekre reilektált: a többi kezeim közt levő adatokat, a míg az ügyvéd ur nem nyugtalankodik, egyelőre én is nyugalomba helyezem.

Végül ismételnem felszólítom D. V. Gy. urat, hogy az ő felelőssége alatt álló, rágalomokkal telt lapjában ellenem felhozott becsmerítő gyanúsításai közül mutasson fel csak egyetlen pozitív adatot is s ha azt ez ismételt felszólításra sem teszi meg: megmarad annak, a minek én bátor voltam őt a nagyvilág előtt bemutatni.

Pollák Mór.

* E rovat alatt megjele t közleményekért csak a saját hatósággal szemben vállal felelősséget (a szerk.)

Érték- és váltó-árjolyam a bécsi cs. kir. nyilvadás tözsődn július 7.

Magyar aranyjáradék	93.55
„ kincstári utalványok I. kibocsátás	—
„ „ „ II. „	116.85
„ „ „ ezüstben	68.60
Magyar hitelbank	251.50
Ezüst	—
Cs. kir. arany	5.50
Napoleon d'or	9.21
Német birodalmi márka	57.—
London	115.90

Felelős szerkesztő: Málík József.

Kiadótulajdonos: Pollák Mór.

Szám 4 közp. 1879.

Hirdetmény.

Sepsi-Sztygyörgy városa központi választmánya által közhírré tetetik:

- 1) hogy az 1874. XXXIII. t. c. értelmében az 1880 ik évre az országyűlési képviselő választók névjegyzéke f. 1879. év jul. 10-én kezdve, azon hó 20 ik napjáig d. előtti 8 órától kezdve, d. előtti, 12 óráig a tanács iktató hivatalban Barthos Domokos ur jelenlétében megzemlélhető; ugyanazon napokon délután 2 órától 6 óráig lemásolhatók;
- 2) hogy a névjegyzék kiigazítása iránti kérvények a fennebb megnevezett helyen d. e. és d. u. a jelzett órákban július 10-től kezdve 20-ig elfogadtnak s az ezekre tett észrevételek pedig július 21-től 30-ig lesznek irásban benyujtandók.

S. Sztygyörgy, 1879. július 5.

A városi központi választmány.

1—1

Szám 25. iszkék 1879.

Pályázati hirdetmény.

A sepsi-sztygyörgyi államilag segélyezett polgári leányiskolánál a következő tanítói állomásokra pályázat hirdettetik:

1. Egy rendes tanító vagy tanítónő a német és franciánylvre; évi fizetése 700 ft és 120 ft lakbér illetmény.
 2. Egy segédtanító vagy tanítónő a földrajz és természetrajzra; évi fizetése 350 ft és 50 ft lakbér illetmény.
 3. Egy szaktanító vagy tanítónő a rajz és szépirásra; évi fizetése 300 ft
- Pályázni kívánók felhivatnak, miszerint kellően felszerelt s polgári iskolai tankepesítésüket igazoló bizonyítványaikkal ellátott folyamodványukat alólirhoz címezve folyó évi júliushó 28-ig annyival inkább küldjék be, mivel a később érkezett folyamodványok nem vétetnek tekintetbe.
- A fentebbi állomásokra a németnyelvet teljesen bírók előnyben részesülnek.

Sepsi Szentgyörgy, 1879. júliushó 3.

CSÁSZAR BÁLINT, iskolaszéki elnök.

3—3

Az europaszerte híres TUSNAD és BORSZÉK

fürdőkre

utazó t. e. közönség kényelmére való tekintetből van szerencsém tudomásra hozni, miszerint az utolsó vasuti állomástól, Földvárrol távirati vagy levélbeli megkeresésekre teljes komforttal ellátott

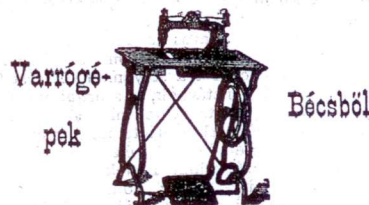
KOCSIKKAL

szolgálók igen jutányos árban.

Megrendelések alulirt nevére küldendők.

Blaskó József,

vendéglős Sepsi-Szentgyörgyön.

Kitünő varrógépek jótállás mellett.

a legsolidabb gyárból megszerezhető k utánvétellel Olysal Gabányi Sándor Által Bécsben, Mariahilf Schmalzhofgasse nr. 13. Az eddigi mesés magas árak helyett következő felette olcsó árban:

Egy system Howe Lit. A kitünően jól készült varrógép, nőszebók számára és házi munkákra használható, darabja 37 ft.

Egy system Howe Lit. C. férfiszabók, szűcsök és vastag vászon varrásra használható, továbbá előkészülettel cipészek számára 39 ft.

Egy system Singer Lit. A. Házi munka és nőszebók részére 37 ft

Egy system Singer Medlum, férfi szabók szűcsök és vastagvásznak varrására használható 39 ft.

Egy system Greifer Weeler & Vilson házi munkákra és női szabók számára 32 ft.

Egy kettős láncöltés (Doppel Ketten-Stich) system Grover Backer, nő és férfi szabók, szűcsök, finom belés levarrások és mindennemű díszitmény varásokra használható 35 ft.

Az összes gépek lezáró fényezet fátetóvel ellátva, 3 ft 25 krral drágábbak A csomagolás és vasuthoz szállítás ezen áron kívül minden egyes varrógépert 1 ftbba kerül. 3—4

Gyártulajdonosoknak érdekes

K. Vásárhelyt egy még igen jókarban levő gőzkazán a hozzátartozó szelentyük, csapok, gőz-óra és csövekkel, valamint egy 10—12 lőerejű gőzgép igen jutányos áron eladó. Eladó továbbá egy mondhatni csaknem egészen új kettős vízhozó szivattyu a hozzátartozó s egész jókarban levő 18—20 meter hosszú vörös réz csövekkel és hajtókészülékkel. Ugyan ott kapható egy kitünő vas eszterga teljesen felszerelve és egy közfűrés fávágásra a hozzátartozó hajtó készülékkel rendkívüli olcsó árban. Az itt leirt géprészekből egyes darabok külön is eladtnak. Levélbeli megkeresésekre a legrésztelésebb válaszal szolgál — Molnar Józsiás. Helyiség: mimalom, a hol a nevezett 2—3 gépek megtekinthetők.

Az europaszerte híres TUSNAD és BORSZÉK

fürdőkre

utazó t. e. közönség kényelmére való tekintetből van szerencsém tudomásra hozni, miszerint az utolsó vasuti állomástól, Földvárrol távirati vagy levélbeli megkeresésekre teljes komforttal ellátott

KOCSIKKAL

szolgálók igen jutányos árban.

Megrendelések alulirt nevére küldendők.

Blaskó József,
vendéglős Sepsi-Szentgyörgyön.